

MICHAL DLOUHÝ

KUTNOHORSKÁ PÁTRAČKA OPĚT ZASAHUJE

PRAGO/LINE

EDICE OTISKY

EDICE
PRAGO/LINE

Autor a nakladatel děkují
společnosti Středovy pekárny, s. r. o.,
za podporu při vydání této knihy

MICHAL DLOUHÝ

**KUTNOHORSKÁ
PÁTRAČKA
OPĚT ZASAHUJE**

Praha 2014
Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE

© JUDr. Michal Dlouhý, Ph. D., 2014
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2014
ISBN PDF: 978-80-87872-97-0

Je tomu již řada let, kdy jsem vlastně začala vnímat, že mezi námi slouží kolega, který se ve svém volnu zabývá historií četnictva. Tento koníček ztvárňuje ve svých knihách. Jedná se o zajímavé knihy, které se velmi dobře čtou, a to nejen lidem, kteří v policii působili anebo působí, ale i široké veřejnosti. Z knih jasně vyplývá hluboká znalost uvedené problematiky, mravenčí práce, která vedla k získání zajímavých dobových materiálů a informací.

Před několika lety jsem se s Michalem Dlouhým potkala osobně. Jak se říká, nic se neděje v našich životech náhodně – já v uvedené době byla zařazena na okres Kutná Hora, abych zde velela kutnohorským policistům jako ředitelka. Kolega Michal Dlouhý je rodákem z Kutné Hory a do dnešního dne zde má řadu známých, kamarádů a přátel. O to více mě potěšil, když jsem z jeho rukou mohla převzít jeho knihy i s osobním věnováním. Proto když mě jednoho krásného dne oslovil, zdali bych k jeho nové knize nenapsala krátkou předmluvu, nemohla jsem říci „ne“.

„Kutnohorská pátračka na stopě“ je zajímavě a působivě zpracované dílo. Teď z pera Michala Dlouhého vychází volné pokračování této knihy s dalšími zajímavými případy, které se odehrály ve zdejším regionu a které zde četníci zdárně objasnili. V dnešní době je až s podivem, za jakých podmínek tehdy četnictvo pracovalo, jaké měli vybavení, prostředky a metody. Četníci byli do své práce „zapálení“, měli zájem a snahu za každou cenu dostat spravedlnosti a od společnosti oddělit špatné zrna – zločince.

Celá společnost se neustále zdokonaluje, ale zdokonaluje se i protiprávní jednání některých jedinců. Formy páčání trestné činnosti jsou mnohdy propracované do nejmenších podrobností. Samotní pachatelé mají a používají ke své činnosti jiné a dokonalejší prostředky a metody. O to složitější je práce a činnost policistů, která má jediný cíl – objasnit jakoukoliv trestnou činnost. Dnešní policie má k dispozici řadu moderních prostředků a metod. Historie nám ukazuje, že zločiny a pachatelé těchto činů byli, jsou a budou. Proto ochráncům zákona a práva jejich práce nikdy nekončí. Oni jsou zde, aby chránili naše životy, zdraví a majetek a ty, co porušují dobré mravy a právní normy usvědčili a předali do rukou spravedlnosti.

Je mi ctí, že jsem mohla osobně poznat člověka, kolegu, velice skromného, chytrého, který svým dílem pro nás všechny zmapoval policejní historii a tak ji uložil v povědomí pro naši další generaci.

plk. JUDr. Blanka Matějů
policejní rada

SLUŽEBNÍ PŘEDPISY ČS. ČETNICTVA.

MIN. VNITRA ČÍS. JEDN. 76.229/1927.

VĚSTNÍK ČETN. ČÍS. 15 Z 1927.

**PROZATÍMNÍ
INSTRUKCE PRO
ČETNICKÉ PÁTRACÍ
STANICE.**

TISKEM A NÁKLADEM STÁTNÍ TISKÁRNY V PRAZE.

PÁR ŘÁDKŮ ÚVODEM

Deset let po vydání úspěšné knihy KUTNOHORSKÁ PÁTRAČKA NA STOPE přichází její volné pokračování, popisující osudy padesátky četníků a čtyř služebních psů, kteří se vystřídali během patnácti let její existence na četnické pátrací stanici v Kutné Hoře.

Kniha obsahuje dalších padesát kriminálních případů řešených v letech 1928 – 1942 kutnohorskou četnickou pátrací stanicí. Jedná se o dnes již převážně zapomenuté případy, které však ve své době byly předmětem zájmu veřejnosti, měly své nezastupitelné místo na stránkách dobového tisku a plnily oblíbenou rubriku „Ze soudní síně“.

Na rozdíl od předchozího titulu, kniha KUTNOHORSKÁ PÁTRAČKA OPĚT ZASAHUJE již neobsahuje podrobný popis reálií z existence a fungování četnických pátracích stanic. Jednotlivé případy jsou chronologicky řazeny tak jak se udály, případně podle toho, kdy se jejich vyšetřování ujala kutnohorská pátrací stanice. Povídky jsou opět psány formou literatury faktu a jsou doplněny obrázky vztahujícími se přímo k řešenému případu či k činnosti četnictva v té době.

Výchozím materiálem pro napsání této knihy byly materiály z pozůstalosti po četníku Rudolfu Votrubovi, jenž v letech 1940 – 1942 v hodnosti praporčíka zastával funkci zástupce velitele pátrací stanice, jež jsem získal od jeho dnes již zesnulého syna pana Jaromíra Votruby z Kutné Hory. Jedná se o staniční služební knihy kutnohorské četnické pátrací stanice, o fotografie a o bohatý poznámkový archiv. Dalším zdrojem zajímavých informací o jednotlivých kriminálních případech a o činnosti kutnohorské pátračky jsou články z dobového tisku, které jsem získal ve Státním okresním archivu v Kutné Hoře. To vše je doplněno dalšími reáliemi ze života četnického sboru a z dobových právních předpisů, zejména z oblasti trestního práva.

plk. JUDr. Michal Dlouhý, Ph.D.
vrchní policejní rada
www.cetnik-michal-dlouhy.cz

Pátracím stanicím budou přiděleny:

a/ motorové kolo s přívěsným vozíkem,

b/ fotografický přístroj,

c/ souprava daktyloskopických pomůcek,

d/ "Pokyny pro službu pátrací a daktyloskopickou bezpečnostních orgánů", "Instrukce pro daktyloskopickou službu četnictva", profesora inženýra Emila Čermáka "Motocykl", pomůcka pro řidiče motorového kola a "Davidův rádce", pomůcka pro fotografování. Jinak budou pátrací stanice používat služebních knih a pomůcek okresního četnického velitelství, po případě pomůcek místní četnické stanice, pokud nebude lze je pátracím stanicím zvlášť přidělit.

Pro úřadovnu pátracích stanic budiž u příslušných okres. četn. velitelství zajištěna a zařízena 1 prostorná místnost. Rovněž pro ubytování personálu těchto stanic budiž zajištěna potřebná místnost a kdyby to nebylo možno, učiněno opatření, aby personál pátrací stanice mohl býti přechodně ubytován na místní četnické stanici. Dále budiž učiněno opatření stran bezpečného garažování motorového kola a pokud možno zajištěna i místnost /komora/ pro práce fotografické.

Všechny přípravy buď teč vykonány tak, aby dnem 1. ledna 1928 mohly pátrací stanice bezpečně započítí svoji činnost.

REST

Velitel četnické stanice v Habrech vrchní strážmistr Ladislav Kousal, oslovený na konci listopadu roku 1927 velitelem četnického oddělení v Čáslavi kapitánem Aloisem Stibůrkem s nabídkou funkce vedoucí síly nově zřizované pátrací stanice u okresního četnického velitelství v Kutné Hoře, byl velmi polichocen. Výzvu velitele četnického oddělení vnímal jako ocenění své letité služby v četnickém sboru a funkci vedoucí síly na jedné ze čtyřiceti pátracích stanic bral jako nejvyšší metu, které mohl ve své služební kariéře dosáhnout.

Vrchní strážmistr Kousal si zakládal na tom, že v jeho staničním obvodu nezůstal jediný trestný čin neobjasněn. Toho si byli vědomi i přestupitelé zákona, a proto raději trestné činnosti buď zcela zanechali, anebo páchali své hříchy mimo Habry, v obvodech sousedních četnických stanic.

Jediným restem haberského staničního velitele byl několik týdnů starý případ podvodníka, který se vydával za lékaře. Za necelé dva měsíce působení v Habrech vylákal z důvěřivých obyvatel města a jeho okolí částku, která dosáhla asi 4000 korun. A to se určitě četnictvu nepřihlásili všichni poškození, respektive všechny poškozené.

Předání četnické stanice s čistým štítem bylo pro pana vrchního strážmistra Kousala otázkou prestiže. S nabídkou učiněnou velitelem četnického oddělení souhlasil, avšak s podmínkou, že musí dořešit případ toho podvodného lékaře. Kapitán Stibůrek v tom neviděl sebemenší problém, neboť dotyčný se dopustil zločinu podvodu a spolupůsobení s četnickými stanicemi při spáchání každého většího trestného činu je jedním z hlavních úkolů nově zřizovaných pátracích stanic.

Spolu se svými osobními věcmi a spoustou příruček si do Kutné Hory vrchní strážmistr Kousal přivezl i složku s uvedeným případem.

Počátkem měsíce října 1927 přicestoval do Habrů dobře vyhlízející muž středních let a představil se jako Josef Chodský, praktický lékař. V ulici Na Páchu, na samém okraji města, si u vdovy Jarmily Procházkové v přízemí jejího domu pronajal místnosti pro lékařskou ordinaci. Zpráva o nově zavedené lékařské praxi se městem záhy rozkřikla. Napomohla k tomu zejména dvojice žen, dle vzezření dcera s matkou. Zatímco se prý starší z žen do lékařovy ordinace stěží za pomoci své dcery dobelhala, po hodině odcházela zcela bez opory. Osobám v čekárně spontánně líčila, podporována při tom dcerou, že jde o zázračného lékaře, neboť byla chromá a pan doktor ji zcela uzdravil. Od té chvíle bylo v ordinaci MUDr. Chodského stále plno. Pacientům, kteří byli jak z města, tak i z okolních obcí, ordinoval pan doktor vlastní „zázračné“ masti a kapky a za své léčení inkasoval nemalé částky.

První podezření, že není vše zcela v pořádku, pojal haberský lékárník. Když však prohlašoval, že se jedná o neškodné aromatické masti a kapky bez jakýchkoliv léčebných účinků, byl nařčen, že se snaží likvidovat konkurenci.

Po čase se informace o zvláštních léčebných praktikách doktora Chodského a o výhradách k nim ze strany pana lékárníka donesly i veliteli četnické stanice. Když se zhruba v polovině listopadu začal vrchní strážmistr Kousal, po dohodě s předsedou místního okresního soudu, zajímat o podivné léčebné praktiky MUDr. Chodského, úspěšný lékař zničehožnic z města zmizel.

Pan vrchní strážmistr se tím utvrdil, že se určitě jedná o podvodníka, a začal zjišťovat pacienty, kteří se podrobili jeho léčení. Seznam, který čítal více než sto jmen, tvořily převážně ženy. Částka inkasovaná za léčení činila okolo 4000 Kč.

Z nově zřízené kanceláře kutnohorské pátrací stanice byl rozeslán první pátrací oběžník adresovaný všem okresním četnickým velitelstvím v Čechách. Kromě jména a vcelku podrobného popisu „zázračného“ lékaře obsahoval pátrací oběžník i popis jím užívaných praktik.

Ani ne po dvou týdnech přišla zpráva z četnické stanice Konecchlumí v politickém okrese Jičín, že se dle popisu určitě jedná o několikrát trestaného Josefa Choda z Mlázovic, který páchá svoje podvody

za vydatné pomoci své snoubenky Karolíny Maškové a její matky Anny Maškové, která předstírá zázračně uzdravenou chromou ženu.

Po několika dnech nato došla zpráva z četnické stanice Luštěnice v politickém okrese Nové Benátky, že v obci Stružinec byl zatčen Josef Chod, vydávající se za MUDr. Chodského, který si počátkem prosince roku 1927 pronajal od tamní chalupnice Koláčkové místnosti pro svoji ordinaci. Za několik týdnů svého působení vylákal na důvěřivých osobách téměř 3000 Kč. Josef Chod skončil pro podezření ze spáchání zločinu podvodu ve věznici okresního soudu v Nových Benátkách. Následně došlo četnickou stanicí v Konecchlumí k zatčení jeho pomocnic Anny a Karolíny Maškových z Mlázovic.

Tím pádem mohl vrchní strážmistr Kousal předat s čistým svědomím svůj úřad vrchnímu strážmistru Josefu Volštátovi, který se stal jeho nástupcem.

Podvodník Josef Chod byl prvním zločincem z povolání, kterého vypátrala kutnohorská pátračka.

VĚČNÝ ŽENICH

Kromě vrchního strážmistra Kousala tvořili osazenstvo kutnohorské pátračky coby fotograf strážmistr Jaroslav Oppelt a coby řidič motorového kola strážmistr Václav Sainer.

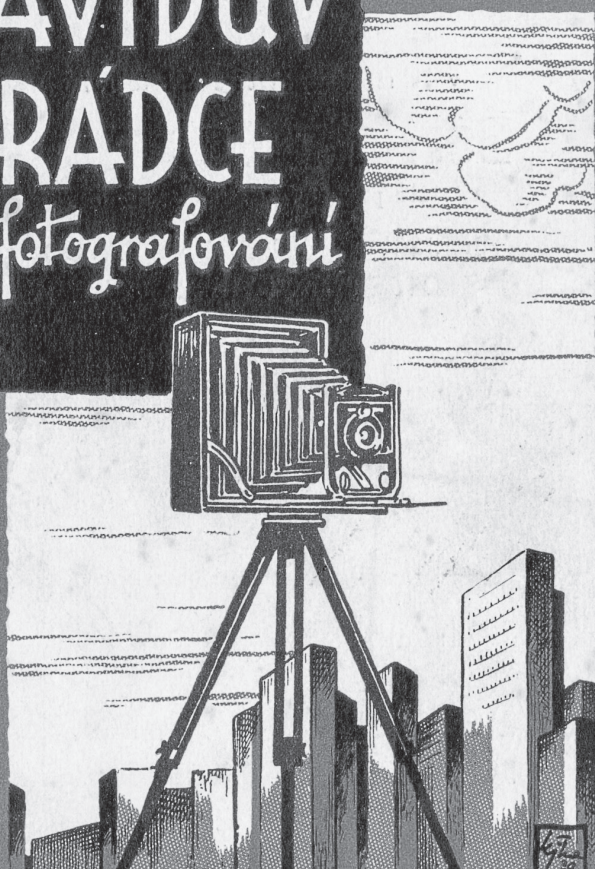
Za účelem provádění fotografických prací byl pátrací stanici přidělen fotografický přístroj a k získání a rozmnožení teoretických vědomostí o fotografování byla všem pátracím stanicím při jejich zřízení přidělena i příručka s názvem „Davidův rádce ve fotografování“, kterou strážmistr Oppelt mající ve fotografování zálibu již řadu let vlastnil a její obsah velmi dobře znal.

Kromě fotografických prací se strážmistr Oppelt věnoval zajišťování stop na místě trestných činů a daktyloskopování osob.

Strážmistr Sainer, ač zastával funkci řidiče služebního motorového kola s postranním vozíkem, musel čas od času vykonávat službu i ve formě pěších obchůzek. V pondělí 16. ledna 1928 odpoledne byl například vrchním strážmistrem Kousalem vyslán coby kurýr ke kutnohorskému krajskému soudu s poštou.

DAVIDŮV
RÁDCE
ve *fotografování*

VIII.
VYDÁNÍ

NAKLADATEL E. BEAUFORT PRAHA

Cestou zpět na pátrací stanici byl strážmistr Sainer svědkem hádky ženy s mužem, při které byla muži vyčítána nevěra, a muž byl při tom takřka hysterickou ženou napadán a tlučen doslova hlava nehlava. Přestože cizoložství je pouze přestupkem a není zločinem, k jejichž řešení byly pátrací stanice primárně zřízeny, musel strážmistr coby četník zasáhnout. Ačkoliv byl, stejně jako většina mladých příslušníků četnického sboru, svobodný, zželelo se mu zhruba stejně starého muže. Se slovy „Ve jménu zákona!“ zasáhl a snažil se ženu od muže vzdálit. Když žena po chvíli zaregistrovala přítomnost četníka, přestala s fyzickým napadáním a omezila se pouze na slovní nadávky. Z nadávek strážmistr Sainer vytušil, že napadáný muž není nevěrníkem, jak se původně domníval, ale sňatkovým podvodníkem, který se dokonce měl dopustit zločinu dvojnásobného manželství.

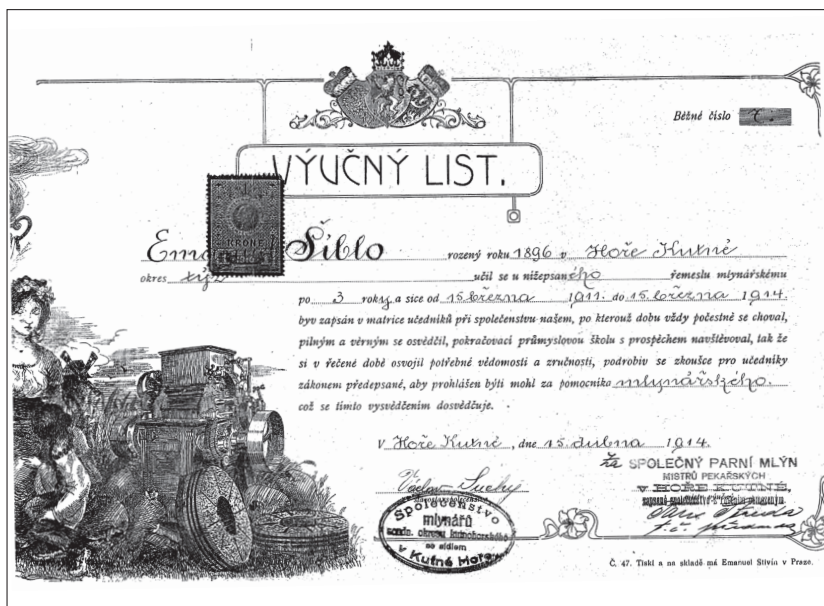
To už je vážné obvinění ze zločinu, spadajícího právě do kompetence pátračky. V muži byl zjištěn Oldřich Krásenský, narozený 17. srpna 1898 v Kutné Hoře, momentálně příslušný do obce Nasavrky v politickém okrese Chrudim. V ženě byla zjištěna jeho bývalá manželka Marie Povýšilová, s níž byl od roku 1922 Oldřich Krásenský ženat a vůči níž se již počátkem roku 1923 dopustil zločinu dvojnásobného manželství, za což byl potrestán žalářem na dobu jednoho roku. Vzhledem k tomu, že Krásenského druhá manželka si vědomě, ač sama svobodná, vzala již oddanou osobu, byla i ona odsouzena pro tentýž zločin podle § 207 trestního zákona na jeden rok žaláře.

Po spáchání uvedeného zločinu se Marie, rozená Povýšilová, dala s Oldřichem Krásenským rozvést. Krátce po odpykání uloženého trestu však opět uzavřel sňatek s nějakou vdovou z Pardubic.

Z domovského listu vystaveného obecním úřadem v Nasavrkách vyplývalo, že Krásenský vstoupil dne 28. prosince 1926 do svazku manželského s jistou Boženou Mádlovou z Nasavrky!

Z uvedeného důvodu byl Oldřich Krásenský prohlášen za zatčeného a předveden strážmistrem Sainerem na pátrací stanici. Marie Povýšilová byla požádána, aby se toho dne zdržovala z důvodu vyšetřování a potřeby podání svědectví doma.

Telefonickým dotazem na četnické stanici Nasavrky bylo zjištěno, že Krásenský se v obci zdržuje od roku 1926 a že zde skutečně toho roku uzavřel sňatek s dosud svobodnou Boženou Mádlovou.

Kromě toho byl ve věcích Oldřicha Krásenského nalezen Výučný list na jméno Emanuela Šibla, narozeného v roce 1896 v Kutné Hoře, osvědčující, že se jmenovaný po dobu tří let, od roku 1911 do roku 1914 učil na mlynářského pomocníka. Výučný list byl podepsán tehdejšíím předsedou společenstva mlynářů Janem Středou, majitelem kutnohorského pekařství. Jak k Výučnému listu přišel se Krásenský odmítl vyjádřit.

Marie Povýšilová poté četníkům uvedla jako důvod napadení svého bývalého manžela skutečnost, že jí zkalil celý život, neboť po tom, co jí Krásenský provedl, z rozrušení potratila. Proto zanevřela na muže a od té doby žije sama se svojí nemocnou matkou.

Prostřednictvím okresního četnického velitelství v Pardubicích se vrchnímu strážmistru Kousalovi podařilo zjistit, že Oldřich Krásenský po odpykání trestu za dvojnásobné manželství, během něhož bylo jeho první manželství na základě návrhu Marie Povýšilové rozvedeno, v létě roku 1925 vstoupil do svazku manželského s mnohem starší vdovou po obchodníkovi ve Svítkově Annou Kučerovou. Toto manželství je právoplatné dodnes.

Středovy pekárny

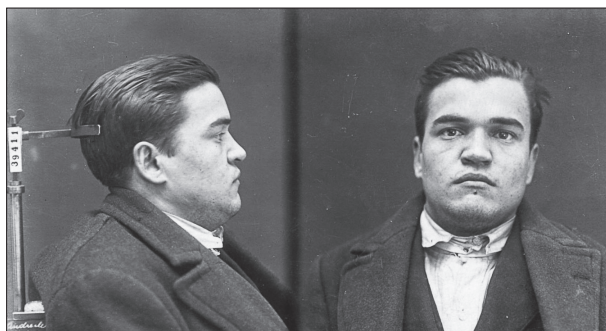
výrobky vedoucí jakostí!

Zvláštnost: diabetické pečivo,
sojový chléb,
celozrnný chléb.

Hlídka pátrací stanice krátce před polednem navštívila Středovy pekárny. Kromě zakoupení vykřupaných rohlíků k obědu strážmistři od pekaře Jana Středy zjistili, že v roce 1926 požádal Emanuel Šíblo o vydání duplikátu Výučného listu, neboť originál mu byl odcizen neznámým pachatelem.

Zatímco strážmistr Sainer sepišoval koncept Zprávy o zatčení, zhotovil strážmistr Oppelt dvoudílnou fotografii Oldřicha Krásenského a vyhotovil kartu s jeho daktyloskopickými otisky pro případ, že by se v budoucnu opět dopustil protiprávního deliktu, což se v jeho případě dalo očekávat.

Kutnohorský krajský soud odsoudil Oldřicha Krásenského pro opětovně spáchaný zločin dvojnásobného manželství podle § 206 trestního zákona na tři roky tentokrát k těžkému žaláři, neboť Boženě Mádlové, s níž vešel do druhého manželství, zamlčel svůj manželský stav.

DRUHÝ LECIÁN

Neděli 4. března 1928 měl strážmistr Josef Oplištil, vůdce služebního psa jménem Ada, volnou. Od počátku roku byl z důvodu zřízení kutnohorské pátrací stanice, aby jí byl v případě potřeby se svým svěřencem Adou k dispozici, přemístěn z četnické stanice v Čáslavi do Kutné Hory. Po absolvování povinného hodinového denního výcviku Ady se odebral vlakem do Čáslavi, aby se zde mohl setkat se svojí milou a strávit s ní hezký den.

Když v podvečer čekal na čáslavském nádraží, ozbrojen pouze poboční zbraní – bodákem – na příjezd vlaku do Kutné Hory, povšiml si, jak se k nádraží zrychleným krokem blíží strážmistři Jan Boula a Emanuel Chalupecký. Od svých bývalých kolegů se strážmistr Oplištil dozvěděl, že ve vlaku od Kolína jede jakýsi vojín, který v Kolíně střelil po policejním strážníkovvi. Kutnohorská pátračka je již na cestě.

V té chvíli však již nezbývalo mnoho času k přemýšlení o taktice zá-kroku, neboť vlak od Kolína již vjížděl do nádraží. Četníci se rozestavili tak, aby byli kryti stavbami a na kolejích odstavenými vagóny.

Když vlak zastavil na nástupišti, vystoupil z něho mezi cestujícími i jakýsi vojín, na němž bylo vidět, že je uřícený. Přestože se vojín okolo sebe rozhlížel a bylo zřejmé, že je neklidný, byl ihned, aniž si toho stačil všimnout, obklíčen trojicí četníků a jeho hrudi se dotýkaly bodáky na karabinách strážmistřů Bouly a Chalupeckého. Slovy „Ve jménu zákona ruce vzhůru!“ jej hřmotným hlasem oslovil strážmistr Oplištil a záhy, ačkoliv se při tom snažil klást odpor, vojína spoutal svěřacími řetízky, podanými strážmistrem Chalupeckým.

Při osobní prohlídce konané v kanceláři přednosta železniční stanice byl u zatčeného nalezen ostře nabitý sedmiranný browning ráže 6,35 milimetru a krabička, v níž bylo dalších 9 nábojů stejné ráže. Při prohlídce zbraně bylo zřejmé, že se z ní přednedávnm střílelo. Při prvním výslechu četníky vojín popřel, že by střelil, ale zároveň uvedl, že byl připraven na odpor a předpokládal, že svoji svobodu bude hájit za jakoukoliv cenu.

Po příjezdu hlídky pátrací stanice byl vojín předán nedalekému posádkovému velitelství 21. pěšího pluku. Zde bylo zjištěno, že se jedná o 23 roků starého Antonína Rouska z Dobrošova u Náchoda, který si jako spolupachatel krádeže skvostů z náchodského zámku již odpykal

18 měsíců trvající žalář. Po propuštění byl předán coby vojin k 9. rotě 21. pěšího pluku v Čáslavi. Od jeho nadřízených bylo zjištěno, že vojin Rousek v noční době opouštěl kasárna a páchal v okolí Čáslavi krádeže. To byl důvod, že u sebe vždy měl dostatek peněz. Pro pátrací stanici z toho vyplynul úkol, zpracovat přehled neobjasněných krádeží, ke kterým došlo v Čáslavi a jejím okolí za dobu, po kterou je zde Antonín Rousek na vojně. Dále bylo výslechem Rouskových kolegů zjištěno, že vždy ze soboty na neděli zajížděl na noc ke své milé do Kolína. To znamenalo, že jeho působení bylo na daleko větším území, než se vrchní strážmistr Kousal původně domníval.

Po přejezdu hlídky pátrací stanice do Kolína, což bylo až ve večerních hodinách, bylo od tamních četníků zjištěno, že v dopoledních hodinách nabízel Rousek ke koupi zámečnicku Ladislavu Antošovi zánovní pánské kolo. Jelikož se Antošovi zdálo nabízené zboží podezřelé, upozornil na vojína policejního strážníka Štěpánka a spolu začali vojína ujíždějíciho na kole pronásledovat. Pronásledovaný však zajel do slepé uličky k cukrováru. Když zjistil, že je v pasti, odhodil kolo a nesený balík, v němž se nacházel pánský smokingový oděv, přelezl plot dráhy a prchal dále přes koleje podél Labe k Draslovce, k Feldmanově továrně, podél cihelny a dále polepským údolím až k Holečkovu mlýnu v Polepech, kde jej pronásledovatelé dohnali. Zde se ukryl za vysoký břeh v poli a dvakrát vystřelil po policejním strážníku Štěpánkovi, aniž by jej zasáhl. Potom se ukryl do kanálu u mlýnského kola naplněného vodou. V tu dobu již na místo přispěchali občany zalarmovaní četníci. Rousek využil chvíle, kdy se četníci s jeho pronásledovateli domlouvali na dalším postupu, a prchl hlubokou cestou pod most čerčanské dráhy a dále běžel do Hlízova, kde kolem půl šesté skočil do vlaku jedoucího na Čáslav.

Ke kolu bylo dodatečně zjištěno, že bylo týž den odcizeno kolínskému staviteli Janu Hroudovi a smokingový oblek byl odcizen předchozího dne rolníku Jaroslavu Skálovi v Poříčanech. Z toho bylo zřejmé, že obvod Rouskova působení je skutečně rozsáhlý.

V noci z neděle na pondělí se však Rouskovi podařilo pomoci Isti uprchnout z posádkového vězení. Požádal totiž službu konajícího vojína, aby mu podal vodu, a po otevření dveří celý jej omráčil úderem kbelíkem do hlavy a uprchl. Přestože po prchajícím vězni druhý strážný opakovaně vystřelil, podařilo se Rouskovi utéct.

Nový Lecián desertér Rousek, rádí dále. Po svém útěku z vojenského vězení v Čáslavi ukradl u Zbýšova civilní oblek a svůj vojenský hodil do silniční stoky, načež téže noci vyloupil v Okrouhlici u Něm. Brodu pokladnu pošt. úřadu.

Díky tomuto svému kousku byl Antonín Rousek v tisku označován za následovníka obávaného a před půl rokem popraveného lupiče pokladen, několikanásobného vraha a vojenského zběha Martina Leciána.

Zatímco kolínskés četnictvo pátralo po dívce, za kterou měl Rousek pravidelně dojíždět, na kutnohorskou pátrací stanici docházela hlášení o případech, kterých se Rousek dopustil po svém útěku z vojenského vězení. U Zbýšova odcizil jednomu rolníkovi civilní oděv a nedaleko odtud odhodil do silniční stoky svoje vojenské kalhoty a košili.

V noci ze středy na čtvrtek se vloupal v Okrouhlici u Německého Brodu do budovy poštovního úřadu a vyloupil zde pokladnu. Jelikož pokladna vážící téměř dva metrické centy byla vyhozena oknem do dvora z budovy poštovního úřadu a byla odtažena zhruba 400 metrů za obec, bylo zřejmé, že Rousek pracoval nejméně s jedním společníkem. Náradí, kterým byla pokladna vyloupena, bylo krátce předtím odcizeno v místní klempířské dílně Čestmíra Holana. Z vypáčené pokladny bylo odcizeno 3528 Kč a 70 haléřů.

Dále v Kozohlodech u Golčova Jeníkova ukradl v tamním hostinci věnec vuřtů a 100 Kč. Stále se rozšiřující výčet činů spáchaných na útěku doplňoval přehled činů, z jejichž spáchání byl Rousek podezřelý v době své vojenské služby v Čáslavi, postupně zpracovávaný strážmistrem Oplištilem.

Ve snaze ztížit postup jej pronásledujících bezpečnostních orgánů, hodil blůzu a čepici svého vojenského stejnokroje do vagónu s dřívím, který jel do Rakouska. Čáslavská četnická stanice se o tom dozvěděla v polovině března z hlášení četnické stanice v Gutenbrunnu v Dolních Rakousích. Na štítku vojenské blůzy byla uvedena firma krejčího

Korbele z Čáslavi. Ten po předložení z Rakouska zaslané blůzy uvedl, že ji před časem šil právě vojínu Rouskovi. Jak čepice, tak i blůza byly potřísněny krví, čepice na štítku a blůza na límci. To potvrzovalo skutečnost, že byl Rousek při svém útěku zraněn některou z ran vypálených po něm strážným.

V noci na 28. března 1928 Rousek dokonce vyloupil v Hradci Králové pokladnu úřednického družstva a odcizil z ní 150 Kč a 9 bedniček nakládaných rybiček, které byly jeho zamilovanou lahůdkou. Po necelém týdnu byl Antonín Rousek zatčen příslušníky pátrací stanice z okresního četnického velitelství v Hradci Králové.

Dopadený Antonín Rousek podléhal vzhledem ke svému stavu vojenskému trestnímu zákonu a byl vojenským soudem žalován pro zločiny pokusu vraždy, veřejného násilí, zločin krádeže, zločin porušení subordince a řadu dalších menších deliktů.

MÁJ, LÁSKY ČAS

V roce 1928 připadl Svátek práce na úterý. Pohotovostní službu na kutnohorské pátrací stanici držel strážmistr Sainer, který trávil službu zprvu předepsanou údržbou přiděleného motorového kola a poté se začal věnovat aktualizaci pátracích pomůcek, přičemž zapisoval vyhlášení a odvolání pátrání z Ústředního policejního věstníku a Policejního oznamovatele do knih pátrání.

Krátce po deváté hodině se ve staniční kanceláři rozezvučel telefonní přístroj, který oznamoval, že na silnici vedoucí od Poličan do Kutné Hory došlo k přepadení a znásilnění sedmnáctileté dívky. Pachatel, kterému se podařilo uprchnout, při pronásledování vyhrožoval střelnou zbraní.

Na udané místo vyrazilo motokolo pátračky, v jehož postranním vozíku seděl strážmistr Oplítil se služebním psem, německým ovčákem Adou.

Po příjezdu na místo činu se hlídka pátrací stanice od strážmistra Břetislava Stehlíka z kutnohorské četnické stanice dozvěděla, že sedmácti letá Adéla Hajná z Poličan šla ráno se svými dvěma mladšími sourozenci po silnici do Kutné Hory na oslavu 1. května. Když

přicházeli ke Kutné Hoře, vyskočil z křoví u silnice mladík, který se vrhl na Adélu Hajnou, povalil ji do příkopu u cesty a zde na ní přes její odpor vykonal soulož. Když to její mladší sourozenci spatřili, dali se na útěk domů a vše sdělili otci, který spolu se sousedem přiběhl k místu napadení. Poté co jim znásilněná dívka vyličila, co se stalo, začali násilníka pronásledovat v udaném směru jeho útěku. Tak došli polními cestami až k lesíku na takzvanou Bylanku, kde mladíka dostihli. Ten když zjistil, že mu hrozí dopadení, otočil se proti Janu Hajnému, vytáhl při tom z kapsy revolver a křikl na něho: „Jak se hneš, tak tě střelím!“ Vlivem toho Hajný se svým sousedem upustili od dalšího pronásledování a mladík zmizel v lese. Následně byl případ oznámen četnictvu.

Služební pes Ada navěřil stopu pachatele a vedl svého pána pěšinou podél potoka Bylanka až do obce Bylany. Odtud Ada vypracovala stopu vedoucí po silnici až do Kutné Hory, ale zde ji vzhledem k pohybu velkého počtu osob ztratila.

Podle popisu udaného Adélou Hajnou a jejím otcem byl strážmistrem Sainerem zpracován pátrací oběžník, který byl rozeslán na všechny četnické stanice v obvodu kutnohorské pátrací stanice. Strážmistr Oplištil zatím zpracoval podrobný záznam s výsledky nasazení služebního psa.

Rozeslané pátrací oběžníky zůstaly bez odezvy a stejně tak zůstalo bez výsledku prověřování záznamů o spáchaných a dosud neobjasněných činech podobného charakteru i prověření osob, které se v minulosti dopustily podobného činu.

Ve středu 16. května 1928 odpoledne se na kutnohorskou pátrací stanici dostavil otec znásilněné dívky Jan Hajný s tím, že mezi zedníky pracujícími na opravě fasády jednoho domu v Sedlci spatřil pachatele znásilnění své dcery.

Na motokole řízeném strážmistrem Sainerem se do Sedlce vydal kromě oznamovatele i velitel pátračky vrchní strážmistr Kousal.

V Janem Hajným označeném muži byl zjištěn 21 roků starý pomocný dělník Josef Pecha z Nových Dvorů. Při osobní prohlídce Pechy ani při prohlídce jeho věci nebyla žádná zbraň nalezena, a proto rozhodl vrchní strážmistr Kousal o provedení domovní prohlídky v jeho bytě.

V nedalekých Nových Dvorech byl v rodinném domku Pechových ve věcích Josefa Pechy nalezen ostře nabitý starý pětiranný revolver a větší množství pornografických fotografií.

Hlava čtrnáctá.

O násilném smilstvu, zprznění a jiných těžkých případech smilstva.

§ 125.††)

Násilné smilstvo.

Kdo osobu ženskou nebezpečným vyhrožováním, skutečně vykonaným násilím nebo lstivým omámením smyslů učiní neschopnou, by mu odpor činila, a ve stavu tomto jí k mimmanželskému souložení zneužije, dopustí se zločinu násilného smilstva.

Následně byla provedena konfrontace zatčeného s jeho obětí Adélou Hajnou, která Pechu označila za pachatele jejího znásilnění.

Při výslechu Pecha četníkům uvedl, že s ženami prozatím neměl žádnou zkušenost. Po prohlížení pornografických obrázků, které zakoupil před časem od neznámého muže na kolínském nádraží, se však u něho projevovalo silné nutkání ke zmocnění se ženy. To bylo motivem k napadení urostlé dívky, ustrojené v průhledné blůzce prosvícené slunečními paprsky. Pohledem na dívku byl natolik rozrušen, že si ani neuvědomil přítomnost jejich mladších sourozenců.

Dosud netrestaný Josef Pecha byl dodán pro zločin násilného smilstva spolu se zajištěnou střelnou zbraní, použitou proti pronásledovatelům po spáchání činu, do vazby krajského soudu v Kutné Hoře.

Zajištěné fotografie byly spolu s předepsaným hlášením zaslány Ústředně pro potírání obchodu s necudnými publikacemi, která byla v roce 1921 zřízena při pražském policejním ředitelství.

Vrchní strážmistr Kousal sarkasticky poznamenal, že kdyby Pecha slavil Svátek práce prací a ne znásilněním mladé dívky, tak nemusel strávit polovinu měsíce lásky a zbytek léta ve vězení.

NOVÝ VÝNOS

Dnem zahájení činnosti pátracích stanic byly zrušeny evidence cikánů a potulných tlup, vedené dosud na některých četnických stanicích. Důvodem k tomuto rozhodnutí bylo vydání zákona č. 117/1927 Sb. z. a n. o potulných cikánech ze dne 27. července 1927. K provedení uvedeného zákona ještě vydala vláda dne 26. dubna 1928 své nařízení č. 68/1928 Sb. z. a n.

Výnosem ministerstva vnitra č. 25.452/5 ze dne 16. května 1928 bylo policejním a politickým úřadům za součinnosti četnictva uloženo zpracování soupisu potulných cikánů, na jehož základě jim měly být vystaveny cikánské legitimace a kočovnické listy.

Z toho důvodu měly všechny četnické stanice nařízeno kontrolovat soustavně potulné cikány a informovat vždy řádně o jejich pohybu příslušné pátrací stanice. Povinnost kontroly potulných cikánů se samozřejmě týkala i pátracích stanic samotných.

Řádění potulných cikánských tlup se samozřejmě nevyhýbalo ani služebnímu obvodu kutnohorské pátrací stanice.

Fotografu strážmistru Oppeltovi byla v neděli 24. června 1928 předvedena strážmistry Josefem Kudlíkem a Františkem Mánkem z četnické stanice v Kutné Hoře skupinka pěti potulných cikánů z Růžičkovy tlupy, aby pořídil jejich fotografii pro potřeby rekogničního řízení s osobami poškozenými touto potulnou tlupou.

Z celkem devítičlenné tlupy se dvojici strážmistrů podařilo zadržet pouze pět jejích členů: Anežku Růžičkovou a jejího manžela Josefa Růžičku a tři jejich syny, Josefa, Jana a Karla.

Pátrací stanice vedla v patrnosti dva případy krádeží drůbeže ze dne 9. června 1928, první, spáchaný ku škodě dělníka Jaroslava Doležala z Kaňku č. p. 171, jemuž dvojice potulných cikánek odcizila ze dvora dvě slepice, a druhý, spáchaný ku škodě obuvníka Františka Tlamky rovněž z Kaňku č. p. 70, kterému byla ukradena jedna slepice a jeden kohout.

Šetřením četníků z kutnohorské četnické stanice bylo pouze zjištěno, že obě ženy přišly do Kaňku polní cestou od obce Grunty a po krádežích drůbeže se stejnou cestou vracely zpět, zřejmě do místa utáboření tlupy.

Potulná tlupa jako taková byla vypátrána až po několika dnech v táboře rozloženém za obcí Hořany, ve vzdálenosti necelých pět kilometrů od Kaňku. Nedaleko od jejich tábora bylo pod stromem objeveno peří ze slepic a dokonce i péra z kohouta.

Kromě toho byl pátrajícím četníkům oznámen další případ krádeže 2 slepic, které se měla uvedená potulná tlupa dopustit v obci Dolany, ležící zhruba jeden kilometr od cikánského tábora, dne 14. června a to ku škodě domkáře Jaroslava Výborného.

Až díky zásahu kutnohorské pátrací stanice se podařilo u obce Ratboř, vzdálené dalších pět kilometrů od tábora, dopadnout zbývající členy Růžičkovy tlupy: sestry Annu a Františku Růžičkovy a jejich bratry Štěpána a Jaroslava. I tato část potulné tlupy byla strážmistrem Oppeltem vyfotografována.

Poškození, dělník Doležal a obuvník Tlamka z Kaňku dle předložených fotografií označili jako pachatelky krádeží drůbeže Anežku Růžičkovou a její dceru Františku. Z krádeže slepic u domkáře Výborného v Dolanech byly usvědčeny sestry Anna a Františka Růžičkovy.

Všechny tři usvědčené pachatelky byly dodány pro přestupek krádeže podle § 460 trestního zákona do vězení okresního soudu v Kutné Hoře a za své činy byly odsouzeny na tři týdny prostého vězení.

I po ukončení soupisu potulných cikánů a vydání cikánských legitimací a kočovnických listů trvala povinnost politickým úřadům vydávat cikánské legitimace potulným cikánům při dosažení věku 14 let a potulným cikánům starším 14 let, kteří cikánskou legitimaci doposud nemají.

Ústřední četnické pátrací oddělení v Praze, mající za úkol řízení pátracích stanic a jednotné řízení pátrací služby u četnictva, bylo pověřeno, aby vedlo v patrnosti i potulné cikány coby Ústředí pro evidenci potulných cikánů ve smyslu § 1 výše uvedeného vládního nařízení.

V návaznosti na toto nařízení byly všechny informace o kontrolách potulných cikánů a jejich tlup prováděné četnictvem zasilány prostřednictvím jednotlivých pátracích stanic na Ústřední četnické pátrací oddělení do Prahy.

Ze soupisů pohybu cikánů a jiných kočovných tlup a hlášení jejich pohybu byly vyloučeni majitelé nezávadných cestovních zábavních podniků: kolotočů, houpaček, loutkových divadel, cirkusů a podobně, kteří mají předepsanou produkční listinu, splňují příslušné právní předpisy a kteří nezneužívají svého oprávnění ke krytí potulného života a páchání trestných činů.

NEMOCNIČNÍ AFÉRA

Kutnohorská pátrací stanice byla od konce roku 1928 v oslabení. Vrchní strážmistr Kousal byl sužován svým revmatismem a chod pátráčky řídil z titulu své funkce kutnohorský okresní četnický velitel poručík výkonný František Němec.

V polovině února roku 1929 byla Kutná Hora zavalena spoustami sněhu. V sobotu 23. února 1929 krátce před polednem bylo kutnohorskému státnímu zastupitelstvu oznámeno správcem okresní veřejné nemocnice v Kutné Hoře podezření z trestného činu v souvislosti se záhadným úmrtím tamního sekundárního lékaře MUDr. Konstantina Cymbalova. Bezprostředně poté bylo o případu vyrozuměno četnictvo, konkrétně místní četnická stanice, na které byl právě přítomen okresní velitel poručík výkonný Němec.

Ruský šlechtic a emigrant dr. Konstantin Cymbalov, pracující v kutnohorské nemocnici od konce roku 1927, byl mezi pacienty velmi

oblíben nejen pro svoji odbornost, ale zejména pro svůj lidský přístup k nemocným, a to bez rozdílu jejich majetku či povolání. Zpráva o smrti oblíbeného lékaře se již v sobotu začala šířit Kutnou Horou i jejím okolím doslova s rychlostí laviny.

Okresní četnický velitel se osobně v doprovodu dvoučlenné četnické hlídky vypravil do veřejné nemocnice a zároveň na místo povolal i hlídku pátračky, tvořenou strážmistry Oppeltem a Sainerem.

Od primáře MUDr. Přemysla Tardyho se četníci dozvěděli, že obdobně jako kolem 9. hodiny ranní zemřelý MUDr. Cymbalov, vykazuje znaky otravy druhý sekundární lékař MUDr. a Ph. Mr. Jan Král, který je od dopoledních hodin v péči primáře dr. Tardyho. Dle sdělení nemocničního personálu se zdravotní obtíže začaly u obou sekundárních lékařů projevovat již od odpoledních hodin čtvrtka 21. února 1928, poté co pozřeli oběd.

Výsledkem nemocničního sluhu Františka Špulíře bylo zjištěno, že tak jako každý den donesl i 21. února oběd oběma sekundárním lékařům do jejich jizby, zamkl vstupní dveře do místnosti a vyrozuměl o tom oba lékaře do ordinace síně. K obědu se odebrali až poté, co dokončili svoji práci. Jednalo se o polévku s játrovými knedlíčky, hovězí maso s kaparovou omáčkou a s knedlíkem. Dále jim donesl lívance, které zůstaly netknuty, a černou kávu. Krátce po požití oběda se u obou mužů dostavily nevolnosti a začali zvracet. Od té doby až do smrti dr. Cymbalova se léčili navzájem užíváním protijedů, neboť na sobě pocítovali příznaky otravy.

Strážmistr Oppelt pořídil fotografie jizby obývané sekundárními lékaři a strážmistr Sainer zhotovil náčrtky místnosti. Při prohlídce místnosti byly nalezeny zbytky potravin, včetně hořčice připravené po ruském způsobu dr. Cymbalovem, a výměty dr. Krále. Vše bylo zajištěno pro účely vyšetřování a bylo zasláno do Prahy k chemickému rozboru. Četnictvem však nebylo v místnosti nalezeno nic dalšího, co by mohlo být příčinou smrti jednoho a příčinou zdravotních obtíží druhého z lékařů.

Vyšetřující soudce, vrchní soudní rada JUDr. Krejčí nařídil soudní pitvu s cílem zjistit příčinu smrti dr. Cymbalova. Soudní pitvu v neděli dopoledne provedli prof. dr. Zahradnický a prof. dr. Jedlička, povolání za tím účelem z Prahy, a dále se jí účastnili primář nemocnice v Německém Brodě MUDr. Trnka, vedoucí primář kutnohorské nemocnice

MUDr. Voženílek a primář MUDr. Tardy. Závěr zněl, že se jednalo o otravu arzenikem s tím, že kromě arzeniku působil i druhý, neznámý jed, k jehož zjištění byly odebrány vzorky vnitřnosti a ty byly zaslány k chemickému rozboru do Prahy.

Zdravotní stav dr. Krále se zlepšil natolik, že začal v sobotu vykonávat službu a dokonce i operoval, ačkoliv měl průjmy a občas zvracel. Případ vyšetřujícímu okresnímu četnickému veliteli sdělil, že již před několika měsíci, přesně v listopadu roku 1928, pocíťovali s kolegou dr. Cymbalovem na sobě příznaky otravy, o čemž chtěli učinit udání, ale nakonec se rozhodli, že zvýšením pozornosti k podávané stravě zabrání opakování podobné situace. Dr. Král svojí výpovědí vyvrátil tvrzení občanstva, že otrava nastala škrábnutím při operaci, a rovněž vyloučil, že by nastala od někým doneseného pokrmu.

V neděli odpoledne se však dr. Královi podstatně přitížilo, a proto k němu byli povoláni dva odborní lékaři, jeden z Německého Brodu a druhý z Prahy. Až po jejich zákroku se zdravotní stav nemocného začal pozvolna zlepšovat.

Případ okamžitě zaplnil první stránky tisku a bylo mu dokonce věnováno zvláštní vydání. Stále nemocný vrchní strážmistr Kousal pozorně sledoval všechny informace, které denní tisk přinášel. Ze své četnické praxe si však byl velmi dobře vědom, že zprávy z tisku je třeba brát s velkou rezervou. Fakt, že výsledky probíhajícího vyšetřování byly v tomto případě úzkostlivě tajeny, nahrával všemožným spekulacím tisku i veřejnosti samotné.

Poslední rozloučení se zesnulým se konalo v úterý 26. února 1929 odpoledne za hojně účasti představitelů města i občanstva. Objevily se dokonce spekulace tisku, že vzhledem k minulosti dr. Cymbalova, bývalého majora carské armády, který uprchl z bolševického zajetí, kde ho čekala jistá smrt, jedná se zde o úkladný bolševický atentát. Představitelé jednotlivých politických stran se nechávali slyšet, že udělají vše pro to, aby případ byl řádně vyšetřen a bylo tak zabráněno snahám o ututlání zločinné smrti oblíbeného lékaře. Vedení kutnohorské okresní veřejné nemocnice bylo vytykáno, že nezajistilo oběma lékařům adekvátní zdravotní péči. Případ postupně nabral politických rozměrů.

Další skutečností ovlivňující veřejné mínění byl fakt, že před časem byl dosavadní civilní personál nemocnice, který zajišťoval jak péči